

Synspunkt, er et Skin, som bedrager. Men naar dette er Følgen af Regjeringens hele Kampførd, saa har den ikke gaaet den Sag for hvilken den selv kæmper. Skulde den repræsentere Noget, var det netop Autoritetens Myndighed, de givne nedarvede, faste Autoriteters Krav paa at respekteres, men det forekommer mig ikke at være nogen helbig Maade, paa hvilken disse Krav er blevene fyldestgjorte. Naar nu altsaa en Adresse til Kongen foreligger, saa vil jeg for mit Bedkommende stemme for den under den nuværende Situation, hvor mange Betæneligheder der end fra et konstitutionelt Synspunkt kunde synes mig at være mod en Adresse til Kongen, mod den personlige Henvendelse til den, som alligevel kun ansvarlig taler til sit Folk gennem sin Regjering. Men Befolkningen har jo tidligere ment, at det kunde have sin Betydning til at føre ud over Banfelighederne direkte at henvende sig til Kongen, men blev paa det Tidspunkt afvist med Henviisning til de lovgivende Forsamlinger som dem, gennem hvilke Ønsker fra Folket skulde komme Kongen i Møde, og disse tidligere Erfaringer, berettigede, forekommer det mig, netop i dette Dieblit Folkethinget til at træde op som et almindeligt Udtryk for, hvad der rører sig i flere afgørende Dele af Befolkningen, og Situationen er nu saaledes — det kan ikke nægtes — at vi staa overfor Muligheden, ja, man kan sige Sandsynligheden af det, som ude omkring i Folket vil blive opfattet som et Brud paa Loven. Staar man overfor en saadan Mulighed, bør man gjøre et hvert som helst Skridt, der mulig kan standse denne Udvikling, før det er sild. En saadan personlig Henvendelse har det indtrængende Præg, som en Meddelelse paa Afstand ikke er i Besiddelse af, det har sin Betydning i et Dieblit som dette, hvor Alles Dine med Nødvendighed komme til at hvile paa den, som staar i Spidsen for hele Statsmaskineriet, at henvende sig Ansigt til Ansigt til ham og at tale til ham med disse Ord direkte henvendte til ham for at lægge ham de Ønsker paa Hjerte, som vore sig større og større ude i Befolkningen. Jeg mener altsaa, uagtet ogsaa jeg, som tidligere Talere, kunde have Et og andet at indvende mod den Form, Adressen har faaet, at Adressen muligvis kan faa Betydning for Udviklingen af vore Forhold, og jeg vil derfor stemme for dens Vedtagelse.

Mein: Det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), min tidligere Kollega, opfordrede sine Meningsfæller til at stemme imod den foreliggende Adresse. Da jeg ikke kan følge denne Opfordring, vil jeg tillade

mig med nogle faa Ord at begrunde min Stilling i denne Henseende. Jeg betragter den foreliggende Adresse som et Udtryk for den dybe og inderlige Bekymring, der er til Stede hos dette Things Flertal med Hensyn til det Uføre, vi ere komne ind i, og med Hensyn til den Krisis, som man jo fra alle Sider frygter. Man henvender sig i denne sin Bekymring til Kongen, hvis ophøjede og bethdningsfulde Kald det er at gribe ind, netop naar Deltagerne i de forskellige Statsmyndigheder tørne mod hinanden, og Statsmaskineriets regelmæssige Gang truer med at gaa i Staa ved Partiernes voldsomme Kamp mod hinanden. Jeg finder det ganske naturligt, jeg finder det smukt, at netop i et saadant Dieblit Folkets Udkaarne vende deres Tanker, vende deres Blik mod Landets Overhoved; de vise sig netop derved at være et sandt og ægte Udtryk for det Folk, de repræsentere. Jeg finder det saa naturligt, at man søger Løsningen paa Striden hos Kongen. Jeg har personlig altid haft den Mening, at det netop var Kongens Opgave at indtage den Stilling, jeg nu betegne, men jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at Massen af Landets Inddaanere i dette Dieblit have deres Blik henvendt paa Kongen, og jeg føler mig fremdeles overbevist om, at en helbig Udgang af det Uføre, hvori vi ere komne, at en nogenlunde helbig Afslutning paa den Pinagtighed, den Strid og den Ulykke, hvori vi ere stædt, kan kun komme fra Kongen; enhver anden Løsning vil ikke i Længden blive tilfredsstillende. Det er derfor naturligt, at Folkets Masse sætter sin Lid, og jeg er overbevist om, at den kan sætte sin Lid netop til Kronens Bærer og stole paa, at han, naar han mener, at det rette Dieblit er kommet, ogsaa vil vide at gribe ind og fremfalde Løsningen. Jeg forstaa altsaa meget godt, at man i den dybe Bekymring, hvori man befinder sig, kan gjøre dette Skridt, og jeg maa da spørge, om der i den Maade, hvorpaa man gjør dette Skridt, er Noget, der kunde berøbe det den Sympathi, som det ellers efter min Opfattelse maa have. Jeg kan nu ikke nægte, at det forekommer mig, at man har anvendt megen Skarpsindighed paa at lægge en Fortolkning ind i det foreliggende Adresseforslag, som dets Ord ikke hjemle. Jeg kan ikke just sige, at jeg billiger denne Skarpsindighed, thi mig forekommer det, at Opgaven er ikke at søge, hvad man kan udfinde af slette Tanker og Hensigter; man skulde ikke i det Dieblit, hvori vi staa, hyderligere forbitte Sindene imellem sig, man skulde ikke mere end nødvendigt finde fjendtlige Hensigter og Planer hos sine politiske Modstandere: der er sandelig Stof